

NỬA CHÉN NƯỚC CHÁO

DTDB

Mặt trời chiều rắng đỏ, nằm lơ lửng trên chòm cây bên kia sông. Những tia nắng chói xuống cỏ cây hoa trái trên ngôi vườn của bà Tư Súng. Những chùm xoài cát đen rậm nắng ửng hồng da gầy trên phần cuống. Trái nào trái nấy no tròn mơn mớn... Làm ai bơi xuống qua ngang nhìn thấy cũng không khỏi trầm trồ: “Chùm xoài già rọi thẳng da thấy phát thêm...” Nắng trải mặt sông nước mơ màng phản chiếu màu ngũ sắc lấp lánh. Hiu hiu gió thổi đám ô rô bên bờ sát mé nước cọ quẹt nhau phát ra âm thanh rào rào thật êm tai, và đàn chim trao trảo nhảy nhót trên cây lú lo tìm trái chín.

Đường đất dọc hai bên sông từ đầu làng đến cuối thôn, thấp thoáng những nam nữ học trò chạy giỡn, cười nói sau giờ tan trường. Và trên sông lác lác những xuồng ghe bơi chèo nhàn hạ. Ở cầu đình lố nhố những người rời tàu lên bến của chiếc đò máy từ bốn năm giờ sáng chở khách ra chợ tỉnh Vĩnh Long. Âm vang tiếng tù và còn rền vang trong gió đưa xa... báo cho dân làng biết tàu đã trở về...

Trong cái làng quê Mỹ Đông hẻo lánh nằm cặp theo nhánh sông Tiền Giang, xa Quốc Lộ Bốn đi đường lộ tẻ cũng phải 2 cây số. Còn dùng đường sông rạch cũng trờm trờm khoảng đó. Làng thôn này tuy nằm ở địa điểm xa chợ, xa lộ lớn nhưng rất trù phú. Nhờ thời tiết gió mưa quanh năm thuận hòa, cây trái tốt tươi luôn trúng mùa. Thủy sản dồi dào có cá trắng (cá sông) lẫn cá đen (cá đồng) tươi ngon. Nếp sống thôn dân an nhàn lạc nghiệp gia đình đê huê... Con cái của các gia đình dù khá giả hay đủ ăn cũng đều được cấp sách đến trường. Cái làng nhỏ này còn có nhiều hộ gia đình cho con em ra tỉnh thành học đỗ đạt nên người làm quan, làm công chức các ngành nghề trong Chánh Phủ. Làng có đình, có chùa để dân cúng bái tẩm mát tâm linh bất cứ lúc nào và vào những ngày rằm, mùng một, ngày vía, ngày lễ...

Bên kia sông, gia đình chú Bảy Tưng có cậu Tâm Hùng học ở trường Trương Vĩnh Ký, và cô Thu Hồng học trường Gia Long trên Sài Gòn. Cháu ngoại ông Cả Tám trong vòm Bà Tứ, con của vợ chồng thầy giáo Nam cũng có mấy cô con gái đi học ở Vĩnh Long. Sau đó cô con gái út Minh Thu của ông chuyển qua học trường nữ Trung học ở Cần Thơ. Học xong chữ nghĩa cô đi học nghề và ra trường về làm việc ở bệnh viện tỉnh nhà Mỹ Tho.

Dân trong làng bệnh hoạn, hoặc tai nạn đưa xuống bệnh viện tỉnh chữa trị. Khi có dịp gặp ông bà giáo Nam (ba má cô Minh Thu), hay ông bà Cả Tám (ông bà ngoại cô Minh Thu) trong tiệc tùng tư nhân, hay đình đám trong làng thường được người ta khen con cháu họ là người tốt. Bởi những người bệnh luôn được giúp đỡ tận tình và mau mắn trong phận sự và việc làm của cô khi ốm đau đến bệnh viện nơi cô Minh Thu làm việc.

Trong thôn làng mà “Tiếng hiên đồn xa, tiếng dũ đồn ba ngày đường”. Ông bà ngoại và ba má cô y tá Minh Thu thật ai có cho tiền cho bạc họ cũng không vui lòng và hạnh phúc bằng có được đưa con đưa cháu có nghĩa có tình giúp đỡ chòm xóm, láng giềng... khi người ta gặp ươn yếu hoạn nạn như vậy.

Thôn dân thật thà chân tình ai giúp họ một lần thì họ sẽ trả lại nhiều hơn. Cho nên mỗi lần cô Minh Thu có dịp về thăm ông bà, cha mẹ thì cô luôn nhận được những trái xoài chín cây ngọt lịm, rô cam hay quýt đầu mùa, bưởi mới có trái chiêng, tôm, cá mới tát đĩa bắt được. Khoai mới đào, trái đu đủ mủ vệt vườn mới hái chưa ráo mủ... Cô Minh Thu vui vẻ nhận và đáp lại bằng gói trà, phong bánh... có dịp mua ở tỉnh thành. Người dân quê là như thế, họ đối xử với nhau bằng tấm chân tình. Đó cũng nhờ vào sự giáo dục của gia đình và hoàn cảnh xã hội miền Nam theo Chánh Thể Cộng Hòa có tự do, bình đẳng, đời sống cởi mở và lòng người tâm thành hướng thiện. Họ tin vào luân hồi trả vay ai ở hiên gặp lành, ác lai ác báo... Họ an vui sống trong nghĩa nặng tình sâu giàu lòng vị tha bác ái theo thuyết nhà Phật.

Sau tháng 4 năm 1975 là thời gian thương đau nhứt của dân tộc Việt Nam cho đến bây giờ. Hầu như tất cả dân, quân, cán, chánh của Chánh Phủ Việt Nam Cộng Hòa đều bị Việt Cộng lừa vào trại tập trung để đày tù cải tạo sau khi Việt Cộng cưỡng chiếm miền Nam. Nước Việt Nam đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ.

Chồng của Minh Thu cũng không thoát khỏi. Gốc của Sĩ Điền là Giáo chức, sau tổng động viên là sĩ quan trừ bị. Mặc dù anh đã bị thương giải ngũ, trở về dạy học lại từ 3 năm trước (1972). Nhưng cũng không tránh khỏi kiếp nạn cải tạo đọa đày.

Tên Việt Cộng quản giáo nơi trại anh ở tù, đã bảo:

- Nói cho cùng thì anh cũng là “ngụy quyền”. Anh từ “ngụy quyền” rồi vào làm “ngụy quân” khi ra khỏi “ngụy quân” anh trở lại làm “ngụy quyền” có đúng không? Như vậy các anh là thành phần ưu tú và là con cưng của “Mỹ Ngụy” cần phải đi cải tạo để mở mang trí óc u mê chứa đầy bơ sữa của các anh...

Thiệt là hết nói nôi! Chứa đầy thức ăn tốt thì u mê cái gì? Chứa gươm đao, lưỡi lê, mã tấu mới là đáng sợ cần đi học tập cải tạo thì mới đúng, mới phải chớ! “Thiệt cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo/ Cái miệng không vành nó méo tứ tung” mà. Con thỏ, con dê, con nai ăn củ cải, ăn rau. Con cọp, sư tử, beo, con cáo ăn thịt sống, ăn thịt đồng loại chớ chúng có ăn rau, ăn cỏ bao giờ? Thiệt đúng là như vậy!

Đất nước tang thương! Gia đình ly tán bởi sự trả thù bằng mọi hình thức của đảng cộng sản Việt Nam chụp phủ lên đầu lên cổ người miền Nam. Người nữ y tá Minh Thu đó cũng theo vận nước nổi trôi như bao nhiêu đồng nghiệp khác, và người dân miền Nam! Ông bà ta thường nói: “Khi vận xuôi thì đi bán muối/ Muối cũng có giới”

Chồng cô bị đày đi cải tạo, không biết bao giờ mới trở về. Với chế độ mới, và ảnh hưởng chồng vừa là “Ngụy quyền” vừa là “Ngụy quân” ở chế độ cũ. Cho nên bây giờ cô chỉ là “Nhân viên lưu dụng” thôi.

Vào thời Cộng Hòa, hai vợ chồng là Công chức bình thường như gia đình Minh Thu. Có hai đứa con nếp sống họ hết sức tươm tất. Tuy lương phạn của hai vợ chồng không được bao nhiêu, nhưng họ cũng dành dụm mua được cái nhà. Trong nhà có người giúp việc, có truyền hình, tủ lạnh và tiện nghi... Thỉnh thoảng (tháng nào cũng có đôi ba lần) được cha mẹ họ hàng hai bên tiếp tế cho con gà, con vịt, nếp, gạo, trái cây vườn...

Từ ngày Việt Cộng vào, đổi tiền, đuổi nhà, lấy đất chia 5 x 7 cho nhau... Dân chúng lầm than khốn khổ ai cũng tự lo lấy thân còn không đủ, thì cha mẹ, họ hàng đâu còn dư dả mà cho con cho cháu. Vì thế nguồn cung cấp giúp đỡ của gia đình cha mẹ hai bên của Minh Thu không còn như trước nữa. Hàng tháng nhà nước cấp cho nhân viên lưu dụng mười mấy ký gạo. Đôi lần trong tháng bán rẻ cho ký cá, ký mắm... hoặc bầu bí tịch thu được của những người lén mua bán bên ngoài vòng kiểm soát của chúng mà thôi.

Thời gian qua mau! Bây giờ ở xứ người hồi tưởng lại như trong giấc mộng! Giấc mộng hãi hùng! Đã mấy mươi năm rồi, đôi khi trong chiêm bao chợt tỉnh, lòng Minh Thu vẫn còn hồi hộp, lo sợ. Và cô cứ tưởng mình còn sống trong chế độ cộng sản nơi cố quốc!

Bây giờ Minh Thu đã hai màu tóc, cứ ba tuần phải nhuộm đen một lần. Còn Sĩ Điền chồng nàng thì tóc bạc phơ phơ... nhưng anh không chịu nhuộm đen như vợ. Anh chớp chớp mắt, miệng cười chúm chím, rồi bảo với các con và vợ rằng:

- Tôi không nhuộm tóc, vì muốn mình mái tóc trông có vẻ phong sương như mái tóc của tài tử điện ảnh Đoàn Châu Mậu ngày xưa!

Nghe nói Minh Thu háy chồng con mắt có đuôi, trề môi dài cả thước, giả giọng Bắc Kỳ:

- Ôi ông bà ông vải ơi! Ông chồng tui bị cải tạo mười mấy năm giờ, lượm được cái mạng sống về với vợ con là phước đức ông bà để lại rồi. Nay già cúp bình thiếc rồi mà còn mơ giống tài tử đóng phim nữa đây!

Hiếu Minh đúc con trai của hai vợ chồng cười hì hì nhìn cha. Rồi cậu ta gật gù:

- Ba nói đúng đó! Ba con ngày xưa có thua ai đâu! Bây giờ ghi tên xin làm tài tử đóng phim vai ông ngoại ông nội còn được chớ mẹ! Trông ba vẫn còn phong độ lắm lắm mà...

Sĩ Điền nheo mắt thông đồng với thằng con. Thằng ma lanh này hiểu ý cha gật đầu rồi lớn họng cười ha hả. Giọng cười hào sảng như tuôn ánh sáng. Rồi làm bộ vỗ trán, cúi mặt ra điều suy nghĩ:

- À, có chớ, con quên nữa là đạo này ba hơi lãng tai một chút thôi! Có đúng không mẹ?

Minh Thu nghe tạt mới của chồng liền sáng mắt, liếc xéo:

- Đúng, đúng... Ba con đạo này lỗ tai điếc ngắt hà! Ông điếc là khi nào mẹ nhờ ông giúp dùm điều gì như là phụ kê chiếc tủ, làm dùm cái giàn ngoài hiên sau cho dây bầu leo, đổi dùm vị trí cái giường... Ông ngồi chần dằn gằn đó mà nín khe, làm thinh không trả lời rồi lờ đi không làm dùm. Nếu mẹ cảm rằm nhắc lại thì ông tỉnh bơ bảo: “Tui có nghe em nói gì đâu...” Nhưng nôi đất nôi đồng ơi, khi mẹ con mình nói lén, nói xấu ông nhỏ xíu ở trong buồng mà ông nghe hết trọn...

Thê là hai cha con cười hô hô muốn vỡ cả óc nhà. Kẻ nào đang uống nước đứng gần đó cũng bị sặc tùm lum... Thì ra Sĩ Điền cố tình toa rập với thằng con chọc ghẹo có cớ cho vợ đay nghiến mình để cả nhà cười cho vui...

Mùa Giáng Sinh ở xứ người. Từ thành thị đến thôn quê bừng lên sức sống, gần như hầu hết già trẻ, trai gái ai ai cũng mua sắm, quà cáp cho nhau cùng vui hưởng những ngày lễ lớn và Tết kề cận của họ. Các nơi công cộng, công, tư sở, nhà cửa được trang hoàng, giăng mắc đèn màu quanh nhà, treo trên cây thông. Cùng những hình nộm ông già Noel cỡi những con nai (deer) đi tặng quà khắp nơi. Người ta còn dựng hang đá, máng cỏ, bày Thiên Thần, chim muông... để đón mừng ngày Chúa ra đời.

Ở nhà thờ, Thánh đường họ còn trang hoàng quy mô hơn, có tiệc tùng lớn, có văn nghệ, có những bài thánh ca, những bài nhạc Tết. Chương trình Giáng Sinh, Tết trên các đài truyền hình toàn nước Mỹ vang vang suốt đêm ngày trong mùa Giáng Sinh và Tết từ đầu tháng 12 cho đến giữa tháng 1 năm mới... Lễ Giáng Sinh và cái Tết thật sự phồn vinh của xứ người làm Minh Thu chạnh lòng nhớ đến mùa Giáng Sinh đầu tiên, khi giặc tràn vào chiếm cứ miền Nam.

Năm đó gần ngày lễ, ngày Tết, Minh Thu hy vọng được sự khoan hồng của nhà nước sẽ dễ dãi trong việc thăm nuôi chồng trong vòng lao lý tội tù của giặc. Cô quên đi là chế độ cộng sản theo chủ nghĩa vô thần, nên Giáng Sinh Tết nhứt có nhằm nhờ ảnh hưởng gì đến họ đâu.

Ba mẹ con cô đùm tùm đi thăm nuôi chồng, cha trong tù! Lúc về bị trận mưa mẹ con ướt loi ngoi. Thời tiết cũng thay đổi theo cơ trời vận nước sao? Vào mùa Giáng Sinh mà tiết trời thiệt là lạ lùng. Âm ướt, nước ngập đường ngập sá phải lội bì bõm qua

những bờ mầu để ra Quốc lộ trở về nhà cho kịp trong ngày. Gió hắt hiu lành lạnh giống như vào mùa nước nổi khoảng tháng 8, tháng 9 Âm lịch vậy. Rồi tiếp theo mấy hôm liền không thấy mặt trời. Không gian xám đen, ủ dột... Mưa lất phất, rỉ rả cả đêm lẫn ngày. Cây trái hoa màu ủng nước nên mùa màng thất bát... Dân đói khổ lại càng khốn đốn thêm!

Minh Thu ôm con trong vòng tay mà nước mắt chan hòa! Có lẽ mắc đám mưa hôm đi thăm cha, mà thằng Hiếu Minh con trai cô 5 tuổi bị nóng sốt hai hôm nay. Thằng bé mắt nhắm nghiền, môi ửng đỏ khô nứt rướm máu, trán hâm hấp nóng, hơi thở mệt nhọc... Mặt mày tái nhợt... Khi trở mình cháu thoi thóp gọi “Ba ơi!” Ôi, có nỗi đau khổ đoạn trường nào hơn khi người mẹ đang ôm rì đứa con đang quần quai trên tay, hơi thở thục thò như đang đi lần vào cõi chết!

Thuốc men từ Việt Cộng tràn vào đến giờ thiếu nguồn cung cấp viện trợ của Âu, Mỹ nên đã cạn dần. Kho thuốc ở các bệnh viện gần như trống không. Các nhà thuốc tây tư nhân đều bị nhà nước tịch thu.

Ở khu trị bệnh trẻ em lúc nào cũng có đứa chết vì dịch bệnh “Sốt xuất huyết” đang hoành hành lên cao độ ở trong vùng! Minh Thu ngoài lục lạo tìm kiếm thuốc cần thiết cho bệnh của con được thứ nào hay thứ đó. Cô tan nát cõi lòng... Chỉ còn có một nơi để cô bám víu và hy vọng là cầu xin khẩn nguyện với Ông Trên mà thôi... Bởi thấy gia cảnh chị Huyền con gái ông Hào Các ở xóm trong làng. Năm đó chưa đầy 6 tháng 3 đứa con chị chết trong dịch “Sốt xuất huyết”. Chị Huyền phát “sảng”! Thần thờ như người mất trí khiến cô càng thêm hoảng hốt lo sợ hơn!

Minh Thu buông tiếng thở dài thườn thượt... Âu cũng là cái số của mỗi con người! Hiếu Minh năm nay đã ngoài 30 tuổi rồi. Tuổi này ở quê nhà khi xưa thì không còn là tuổi thanh niên. Nhưng ở đây ăn uống đầy đủ, hít thở không khí trong lành, học hành đến nơi đến chốn, có nghề nghiệp vững chắc, không âu lo, không sợ sệt. Được sống trong một nước có hoàn cảnh tốt. Con người thật sự được hưởng tự do. Nên Hiếu Minh tướng tá cao lớn, khỏe mạnh không thua dân bản xứ. Cậu ta còn thừa hưởng mặt mày khôi vĩ, tánh tình hào phóng, yêu đời, an phận cho hiện tại như nếp sống của cha mẹ, nên cậu ta rất hạnh phúc.

Chiều nay, Hiếu Minh đi làm về sớm đưa ba mẹ qua làng bên khoảng 45 phút lái xe. Đề dự lễ sinh nhật của bác Hiến bạn của ba cậu hồi cả hai còn đi học, chưa lập gia đình.

Ông bà Hiến có 3 đứa con đã thành nhân ở xa. Lễ Tết họ mới về thăm cha mẹ. Hai đứa con của Sĩ Điền đứa gái lớn và thằng trai út cũng có gia đình ở xa. Vì thế hai cặp bạn già cuối năm hẹn hò mừng sinh nhật và lễ Gáng Sinh để có cơ gặp nhau mà hàn huyên tâm sự...

Đêm nay sau khi ăn uống thì đã mười giờ hơn. Vợ chồng Sĩ Điền và đưa con trai từ già ông bà Hiến để về nhà. Đây đâu phải là lần đầu, mà cứ vài tháng thì họ hẹn gặp nhau vào chiều cuối tuần nào đó. Khi nhà ông bà Hiến khi ở nhà vợ chồng Sĩ Điền. Họ đãi nhau những món ăn đậm tình quê hương: Khi là bánh xèo, gỏi cuốn. Khi gỏi tôm thịt trộn với dưa leo, củ cải đỏ, củ cải trắng, trái su để rau thơm xắt nhuyễn, đậu phộng rang đâm bẻ hai bẻ ba trên đĩa gỏi. Bánh khọt. Có khi ăn cơm với khô lạng phòng nấu canh chua bằng con mẻ với bắp chuối, để nhiều ngò gai xắt nhuyễn. Có thêm cá kho tộ rắc tiêu cay và măng xào lòng gà vịt. Có khi thì cháo vịt luộc chấm nước mắm gừng... khi thì cháo cá...

Hiếu Minh nhớ kỳ rồi mẹ cậu đãi hai bác món cháo lòng... Nên vẫn nhớ và sau đó cứ thỉnh thoảng nhắc mẹ nấu cho ăn. Gần như nhiều người đã biết, là kể từ hồi người Á Đông vào Mỹ ào ạt nhứt là người Việt Nam tỵ nạn cộng sản sau năm 1975... Thì những món như tim, gan, phèo, phổi, huyết, lá mía, lá lách, cật, ruột già, ruột non, dồi trường... của con heo, lò heo không còn cho không, hay bỏ thùng rác như trước nữa, mà họ bán.

Hôm đó, bà Minh Thu mua lòng heo mỗi thứ một ít về nấu nồi cháo lòng đãi vợ chồng ông Hiến. Làm ông bà ngạc nhiên lắm.

Bà Hiến bảo:

- Nè bà Điền, bọn tui thật sự ngạc nhiên về món cháo lòng bà đãi hôm nay. Ngạc nhiên không phải là mấy món trong bụng con heo. Mà cái đặc biệt nhứt là món dồi heo bà làm... Ông Hiến tui ưa dồi heo lắm... Chúng tui đã ăn trong các nhà hàng và nhiều nơi nhưng không hợp khẩu vị như món dồi heo bà làm...

Ông Hiến cũng khen ngon như vợ, khiến khổ chủ Minh Thu cảm thấy vui nhưng đôi mắt nhìn trời xanh lác đác mây trắng bay qua cửa sổ. Bà nhẹ mỉm cười, rồi chậm rãi tiết lộ với bà bạn già:

- Nhớ khi còn học nghề ở Sài Gòn, lúc đó tui và ông Điền đã quen nhau. Học trò ở quê, cha mẹ nghèo vì giặc già thiếu thốn trăm bề... Nên đâu có tiền đãi nhau ăn thịt bò bít-tết, tôm hùm, vi cá, bào ngư, hay ô yến ở các nhà hàng Tây, nhà hàng Tàu sang trọng... Nên chỉ cuối tháng, dành dụm mỗi đũa ăn được tô cháo lòng ở chợ Vườn Chuối, và đi xem phim Tàu rẻ tiền chiếu thường trực, hoặc phim cũ đã chiếu đáo đi đáo lại nhiều lần ở các rạp trong thành phố thôi thì cũng hạnh phúc lắm rồi...

Sĩ Điền nhìn vợ bù ngùi thương cảm, mũi lòng. Nhưng cũng gượng cười nhướn nhướn mắt với Ông Hiến.

Ông Hiến cười đồng tình với bạn:

- Bọn này cũng có khác gì với hai người đầu. Ông bà còn thỉnh thoảng đèo nhau đi ăn cháo lòng, xem xi-nê. Còn tụi này chỉ uống nước mía thôi, mà còn trốn chui, trốn nhủi... Rủi gặp hai cậu em lém lỉnh ma lanh của bà mà bắt gặp hăm he về méc ông bà già thì phải lo lót cho hai thằng ranh con đó sạch hầu bao, chớ đừng nói còn tiền để hai đứa uống nước mía.

Bà Hiến nguýt chồng, cảm rằm:

- Ông cứ ngắt ngang hoài hà. Hãy để cho chị Minh Thu kể đi.

Minh Thu tiếp:

- Bà bán cháo lòng ở chợ Vườn Chuối đó làm dồi heo ngon “số zách” nên rất đắt khách. Hôm nào đi trễ là không còn cháo mà ăn. Qua đây rồi, đôi khi tôi vẫn còn nhớ hương vị dồi heo của bà bán cháo lòng đó mà phát thèm... Tôi cố gắng làm theo trí nhớ của mình, và cứ làm đi và làm lại nhiều lần rút kinh nghiệm... Hai gia đình mình thân mấy chục năm thì ông bà cũng biết tôi nấu ăn dở òm chớ có bằng ai đâu! Nhưng chồng con ăn quen rồi nên cảm thấy vừa miệng... Cho dù có dở đi nữa cha con ông cũng không dám chê. Bởi nếu chê thì tui không thèm nấu cho ăn nữa...

Bà Hiến mắt sáng ngời, cười nói với bạn:

- À, thì ra như thế! Dồi bà làm ngoài nêm nấu khéo léo ra, trong đó bà còn gói ghém một chút hương vị của tình yêu nữa. Cho nên ngon hơn nhiều người khác làm là đúng rồi! Thiệt là ăn ngon quá chừng chừng đi thôi. Nhưng bà làm cách nào, làm ơn truyền nghề cho tui với nghe...

Minh Thu cười vui:

- Thì có gì đâu, tôi cứ mua thịt heo 3 phần nạc, 1 phần mỡ đem về xắt ra, rồi tự băm lấy (không nên xay trong máy, nó sẽ nhuyễn dồi sẽ mất ngon). Đem trộn với ớt, sả, củ hành (băm nhuyễn) và tiêu hột. Ướp tất cả với muối (đừng dùng nước mắm), đường, bột ngọt và một chút (1 muỗng canh) rượu trắng. Để chừng 30 phút, rồi dồn vào ruột trầu mua ở tiệm Mỹ, họ dùng dồi sausage, như dồi lạp xưởng và cột lại từng khúc dài ngắn tùy ở mình. Xong rồi trung rửa vào nước sôi. Lấy cây nhọn đầu đâm cho hơi trong dồi xì ra. Đem nướng lửa than hồng, hay chiên. Chờ nguội xắt ra để vào cháo lòng ăn ngon ngắt! Nhớ phải dùng cây nhọn đâm để khi chiên hay nướng dồi không bị nổ văng tùm lum. Làm dồi không khó, nhưng cực nhứt là lúc dồn thịt vào ruột, và nêm nếm thế nào hợp khẩu vị nhiều người ăn là thành công.

Gặp nhau thường, ấy vậy mà mỗi lần đưa tiễn khách ra cửa. Họ từ giã nói năm, mười phút mà vẫn còn quỵn luyến nói hoài không dứt... Kể về chưa chịu bước lên xe vội, còn gia chủ thì cũng chưa muốn vào nhà. Hiếu Minh còn lạ gì hai bác với cha mẹ

mình. Cậu ta đề xe nổ máy, mở hơi nóng để chỗ ấm cho cha mẹ, và kiên nhẫn ngồi chờ...

Xe rời sân nhà ông bà Hiến, nhẹ nhàng lướt qua một số con đường cắt ngang, cắt dọc để đến khúc quẹo có bảng chỉ dẫn, thì bắt vào xa lộ đi thẳng về nhà. Minh Thu nhìn những hàng cây hai bên đường da mốc cời, lá lưa thưa đã ngả màu xanh sậm pha trộn ánh đèn đường vàng vổ. Trông tiêu điều xác xơ vì một số lá thu nhuộm vàng đã rơi rớt từ giữa mùa. Nhưng ở đây thời tiết dễ chịu, nên cây cối không trơ cành trụi lá vào mùa đông lạnh lùng có tuyết phủ cả mùa đông như vùng Chicago, Michigan, Wisconsin... Như ở vùng trời Trung Tây hoặc miền Bắc của nước Mỹ. Bầu trời tối đen như nhuộm mực tàu Long Tế. Những cánh chim trời bay nhanh về tổ để tránh né cơn gió đêm hắt lạnh của đầu mùa đông, mặc dù nơi đây là miền Nam nước Mỹ, nổi tiếng khí hậu ôn hòa...

Từ CD tân nhạc phát ra giọng hát ngọt ngào những bài nhạc Giáng sinh, nhạc mừng xuân. Những nam nữ ca sĩ này có lẽ đã thành danh trong nước lúc Hiếu Minh chưa chào đời mà ba má cậu đang trầm tư lắng nghe với nét mặt u buồn đầy hoài niệm về một thời xa xưa, thời thanh xuân nơi cố quốc: “...Mùa Noel đó chúng ta bên nhau, giáo đường/ Mùa Noel đó anh dắt em vào tình yêu/... Mùa Noel sau chúng ta nói câu giã từ.../...Nhưng nay mùa Noel đến rồi/ Từng đêm em, anh nguyện cầu/ Cầu cho hai đứa thương nhau/...Hôm nay giáo đường vang tiếng kinh cầu.../... Nửa đêm anh lê bước cô đơn trở về/ Gặp nhau chỉ để thương đau/ Yêu nhau chi rồi xa nhau...”

Minh Thu ngồi dựa lưng vào băng xe. Mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Nhưng nàng nhẹ giọng khen:

- Anh Khoa hát hay quá! Chưa ca sĩ nào có giọng trầm ấm đặc biệt lôi kéo, ru hồn thính giả như thế này.

Sĩ Điền cũng góp lời:

- Em hãy lắng nghe Giao Linh ca bài “Mùa Sao Sáng” sau đây, thì sẽ nhớ xưa nhiều hơn, và hiu hắt tan nát cõi lòng...

“Một mùa sao sáng đêm Noel Chúa sinh ra đời/ Người hẹn cùng tôi ngày về khi đất nước yên vui.../ ...Gặt tràn vào quê hương tôi/ Giặc diệt đàn chiên Ki-tô.../ ...Ôi những vì sao lẻ loi.../ Một mùa đông giá hang Bê-Lem Chúa sinh ra đời/ ... Một trời đầy sao chiếu sáng Ngôi cao.../ ... Đất nước này đầy sáng đức tin Chúa trên trời cao...”

Rồi những bản nhạc xuân nối tiếp: “Xuân đã về, xuân vẫn mơ màng... Trên xóm làng cất tiếng hát ca vang...” Rồi bài nhạc xuân khác: “Hoa lá nở thắm đẹp làn môi hồng/ Xuân đến rồi đây nào ai biết không/ ... Tay trong tay những cánh thiệp đầu xuân...”

Và tiếp theo là những bài nhạc xuân sau năm 1975 sáng tác ở hải ngoại, rộn ràng náo nức thiết tha làm xao xuyến lòng kẻ tha hương trong những mùa xuân ở xứ người, như bài “Xuân Nơi Đây” của nhạc sĩ Võ Tá Hân mà gia đình Sĩ Điền năm nào đó đã nghe trên đài BBC (Luân Đôn) phát thanh đêm ba mươi Tết: “Xuân nơi đây không mai vàng đua nở/ Không hoa đào tấp ánh nắng xuân/ Không cụ đồ ngồi viết liễn/ Không trẻ thơ đốt pháo vỡ tay mừng.../ ...Xuân nơi đây có rượu ngon bánh ngọt/ Có thiệp xuân chúc phúc chúc an lành/ Có nỗi buồn của người xa xứ/ Đón xuân về hồn thồn thức băng khuâng...”

Xe chạy bon bon sắp bắt vào xa lộ. Máy sưởi (heat) trong xe phà hơi ấm và ngoài trời giá lạnh căm căm cho những bộ hành co ro trong chiếc áo ấm chạy băng qua đường ở trạm cây xăng, hay chợ 7 Eleven...

Tiếng bánh xe cọ sát mặt đường thẳng gấp rít lên ghê rợn. Nhồi tiếp theo sau tiếng “Rầm! Rầm...” Xe chạy ngược xuôi dòn cục á ngại nhìn qua cửa xe. Một vài bộ hành dừng lại xa xa đứng nhìn. Và chưa đầy năm phút, thì tiếng hụ còi của xe cảnh sát, xe chữa lửa, xe cứu thương hồi hả chạy đến hiện trường vừa xảy ra tai nạn...

Minh Thu chớp mắt định thần nhìn quanh... nàng không biết mình đang ở đâu? Tại sao nằm ở đây?

- Mẹ tỉnh rồi, con mừng quá! Ba không gì? Xe mình bị xe người ta tông vào, mẹ có nhớ không?

Minh Thu hốt hoảng như sực nhớ. Nàng mở to mắt nhìn con từ đầu xuống chân, lập bập hỏi:

- Con có sao không? Ba thế nào, ông đâu rồi?

- Con không sao cả mẹ à. Mẹ hãy bình tĩnh, ba không gì và được đưa đi chụp hình chân coi xương sóc có sao không?

Minh Thu đã nhớ và lấy lại bình tĩnh phần nào. Nhưng mắt nàng luôn nhìn ra cửa mong chờ chồng trở lại thấy mặt, nàng mới yên lòng. Nhưng mình mảy ê ảm nặng chình chịch. Tứ chi rã rời, muốn giở chân lên nhưng không sao nhúc nhích được. Tự nhiên dòng nước mắt chảy dài xuống má. Thằng con lấy khăn giấy chặm nước mắt cho mẹ:

- Con xin lỗi mẹ. Ba người xe mình giờ không sao cả. Mọi việc xui qua rồi ở năm cùng tháng hạn mẹ à... Xin mẹ đừng buồn.

Minh Thu hỏi qua dòng lệ:

- Còn xe kia thế nào?

- Con không biết, nhưng họ đụng xe mình rồi xe họ bị lật ngược văng vào lề bên kia... Con nghĩ rủi nhiều may ít cho những người trong xe đó.

Minh Thu thở dài! Nàng lơ đãng đưa mắt nhìn quanh. Bệnh viện thưa vắng người từ bệnh nhân cho đến nhân viên. Dù bệnh nhân nằm viện nhưng họ cũng nhờ bác sĩ giúp đỡ thu xếp cho họ được về nhà những ngày lễ lớn để xum họp với gia đình, qua lễ sẽ trở lại. Trừ những bệnh cấp cứu, nhân viên cũng ít hơn ngày thường... các phòng làm về hành chánh không nhiều người tới lui rộn ràng như những ngày thường. Chỉ có rác nhân viên chuyên môn y tá, bác sĩ... trực thôi.

Giường ông Sĩ Điền nằm, được đẩy trở lại kế giường vợ. Sau khi đi chụp hình chân tay mà bác sĩ nghi ngờ xương của ông có thể bị xây sát...

Minh Thu rướm nước mắt hỏi chồng:

- Ông sao rồi, có gì không ông?

Đề trấn an vợ:

- Có gì đâu, bà an tâm đi bộ xương già của tôi coi vậy mà chắc lắm.

Đi sau giường ông Điền là một thanh niên trẻ. Mang bảng tên “Bác sĩ Hưng Nguyễn” đang đứng xem hồ sơ của Sĩ Điền.

Trầm ngâm nhìn những tấm hình vừa chụp xong, ông lên tiếng bảo:

- Thưa bác, bác hai chịu khó tạm ở lại đây đêm nay. Sáng mai nếu các thử nghiệm không có gì thì hai bác về được. Và giờ bác gái, chân tay chỉ trầy trụa bên ngoài nhưng cũng phải đến phòng quang tuyến để chụp hình cho chắc ăn nghe bác...

Minh Thu nhẹ gật đầu. Nãy giờ bà nhìn vị bác sĩ trẻ không chớp mắt như là nghe giọng phát âm tiếng Việt của ông rất rành rọt không sai chạy một mảy may nào. Ông nói tiếng Việt giỏi hơn đám con bà nhiều. Các con bà đôi lúc chúng phát âm đỡ hơn các người Tàu Chợ lớn nói tiếng Việt một chút thôi. Hoặc chúng nói như nói ngọng!

Bỗng bác sĩ Hưng bảo:

- Thưa bác sanh năm nào, ở đâu và làm nghề gì lúc xưa...

Minh Thu ưỡ ỏi trả lời:

- Tôi sinh năm... Ở Cần Thơ... Và làm Y tá ở bệnh viện Mỹ Tho...

Bác sĩ Hưng, bỗng chau đôi mày, nhìn bà Minh Thu, nhẹ giọng:

- Thưa bác, năm 1978 bác còn làm ở bệnh viện Mỹ Tho không?

- Có, ông nhà tôi đi cải tạo về, đến tháng 5 năm 1979 chúng tôi mới bồng bế vượt biên...

Ngày cận Giáng Sinh, theo lẽ bà Minh Thu và chồng con về nhà. Nhưng bà phải ở lại vì xương ống quyển bên phải của bà bị nứt và bấp thịch ở đó bị sưng lên. Bà bị ngã xỉu trong lúc ngồi ăn sáng...

Bác sĩ Hưng trưa hôm đó về nhà tắm rửa, ăn qua loa và ngủ một chút thì lật đật vào bệnh viện ngay. Thay vì ông được nghỉ một ngày sau đêm trực vừa qua.

Ông Sĩ Điền thấy vợ mình ốm ròm mà không biết sao bị cao máu, chất béo nhiều trong mỡ, và bị cả đường nữa.

Hai gia đình người con ở xa về ăn Tết với cha mẹ. Năm nay họ thay cha thay anh chăm sóc mẹ nằm bệnh viện suốt từ hôm gặp tai nạn cho đến qua ngày Tết. Ngoài con và chồng bà Minh Thu săn sóc cho bà, nhân viên trong bệnh viện còn thấy có bác sĩ Hưng luôn túc trực bên bà.

Bệnh viện vào những ngày lễ Giáng Sinh, kể đến Tết Dương Lịch thật sự chỉ có bác sĩ và nhân viên chuyên môn làm việc mà thôi. Nhưng riêng bác sĩ Hưng không phải họ hàng, hay quen biết mà luôn trực tiếp bên giường bệnh của bà Minh Thu (ông Sĩ Điền và các con ra vào săn sóc cho vợ, cho mẹ đều thấy như thế) bác sĩ Hưng lo đủ mọi việc một cách tận tình chu đáo về trị liệu cho bà mà khả năng ông có thể làm được... Ông trực tiếp gọi bác sĩ chuyên môn hỏi thăm, theo dõi về bệnh của bà. Ông nhờ những đồng nghiệp giúp đỡ bà trong phần hành của họ...

Bà Minh Thu được chuyển qua nhiều phòng trị bệnh đặc biệt khác nhau. Gia đình chuẩn bị tinh thần cho chuyện không may xảy đến cho bà trong cơn bệnh ngặt nghèo kéo dài gần nửa tháng rồi. Một số nhân viên trong bệnh viện thấy sự đôn đáo, tận tình săn sóc và quan tâm, lo lắng... của bác sĩ Hưng về bệnh của bà Minh Thu ai cũng tưởng bà là thân nhân của ông. Gia đình của bà Minh Thu biết ơn bác sĩ Hưng tận đáy lòng về sự giúp đỡ tận tình mẹ và vợ của họ trong thời gian trị bệnh bà ở đây. Ông Sĩ Điền nghĩ vợ ông có phước phần nên dù không quen biết mà được giúp đỡ quá tận tình của bác sĩ Hưng. Để rồi bà Minh Thu trở về nhà sau cơn bệnh kéo dài hơn ba tuần ở bệnh viện... Và những tháng tiếp nối ra vào bệnh viện: Tái khám, thử nghiệm... theo dõi bệnh.

Hoa lá sau trước nhà đã bắt đầu nảy mầm đâm đọt non. Gió ngoài trời lành lạnh, nhưng cái lạnh dễ chịu của mùa xuân chớm về. Bầy én liệng trên vòm trời trong, mây trắng, mây ửng hồng lang thang thướt tha bay theo gió. Đàn bướm cỏ nhớn nhớn trên những nụ hoa vàng ngoài kia vùng đất bỏ trống từ mấy năm nay chủ đất để bán mà chưa thấy ai mua. Bỗng tiếng chuông reo vang, bà Minh Thu chồm qua bàn lấy điện thoại:

- Hello, hello... xin hỏi vị nào bên kia đầu dây?

- Thưa má con là Hưng đây...

Bà Minh Thu vui vẻ:

- Bác sĩ Hưng đó à? Cảm ơn con mấy hôm rày má khỏe. Con đang ở đâu mà gọi vậy?

- Con sẽ ghé qua thăm một chút. Vì trên đường qua bệnh viện làng bên trở về, vậy con sẽ nghe má...

Bà Minh Thu vui vẻ:

- Hãy ghé qua chơi ăn cơm chiều luôn. Ba con đi thăm thằng Út mấy bữa mới vừa về. Ông có mua chả mực, hào sồng, chả tôm... Má sẽ nướng hào, chiên chả, hấp bánh hỏi... cho cha con cuốn bánh tráng rau sống uống bia nghe. Thằng Hiếu Minh đi làm cũng sắp về tới rồi đó...

Trả lời xong với thằng con nuôi, bà Minh Thu gác máy điện thoại. Những gì xảy ra ngày đó... cả chồng con ngạc nhiên, còn bà thì làm sao mà quên được! Hôm xuất viện sau thời gian nằm nhà thương vì bị xe đụng để về với gia đình. Bác sĩ Hưng mang đến tặng bà bình hoa đỏ quỳên màu hồng phấn rất đẹp... khiến lòng bà cảm mến và biết ơn người thanh niên tốt bụng đã giúp bà suốt thời gian nằm trị bệnh ở đây. Vì rước mẹ nên con trai Hiếu Minh cũng có mặt. Ông Sĩ Điền đỡ bình hoa trên tay vợ, cảm động chân tình bảo với bác sĩ Hưng:

- Suốt thời gian nhà tôi trị bệnh ở đây, bác sĩ là người chăm sóc tận tình nhứt để bệnh bà ổn định mà trở về với gia đình. Ổn đức này chúng tôi không bao giờ quên...

Bác sĩ Hưng mỉm cười, từ tốn lễ phép trả lời:

- Dạ thưa hai bác, suốt cuộc đời này cháu cũng không bao giờ quên!

Vợ chồng ông Sĩ Điền và con trai lấy làm lạ nhìn bác sĩ Hưng ngạc nhiên quá đỗi! Cả ba người mở to mắt chờ nghe, vì ông ta nói đến đó rồi bỏ lửng! Bác sĩ Hưng cười nhẹ tiếp:

- Thừa bác Minh Thu, bác còn nhớ nửa đêm năm đó bác ẵm con trai bác từ bên phòng cấp cứu bệnh viện Mỹ Tho chạy băng qua lộ để đến trại bệnh nhi đồng không? Cái năm mà dịch bệnh sốt xuất huyết lan tràn. Bác còn nhớ không thưa bác?

Hai cha con Hiếu Minh chung hứng nhìn nhau! Còn bà Minh Thu thì nét mặt đăm chiêu như cố nhớ lại thuở xa xưa.

Rồi bà vỗ trán:

- À, tôi nhớ ra rồi. Năm đó ông xã tôi còn trong tù. Thằng con trai tôi đây (bà chỉ Hiếu Minh) bị bệnh. Tôi ẵm nó vào nhà thương khám xong họ nghi nó bị sốt xuất huyết bảo chờ xe chở qua phòng cấp cứu trẻ em... Nóng lòng nên tôi xách hồ sơ ôm con chạy bộ. Vì từ phòng cấp cứu người lớn qua phòng nhi đồng không xa lắm. Chỉ băng qua con đường Đinh Bộ Lĩnh cắt bệnh viện và nhà bảo sanh. Lúc đó, khoa nhi nằm trong khu sản khoa, chạy bộ một mạch là tới ngay. Lo sợ cuống cuống cho con tôi quên cả dép giầy... Đến nơi làm thủ tục cho thằng nhỏ xong. Nghe chân rất định thần nhìn xuống mới biết chân đạp phải đá sỏi, miệng chai... bị xây xát máu chảy tùm lum. Giờ nhớ lại còn phát sợ. Vậy mà đã hơn 30 năm rồi! Thiệt thời gian qua mau quá!

Bà Minh Thu hơi lẩy làm lạ, nhìn bác sĩ Hưng rồi chậm rãi:

- Ờ mà sao bác sĩ biết chuyện đó vậy?

Vợ chồng Minh Thu và đứa con trai đang chuẩn bị sẵn sàng đồ đạc để ra xe về nhà. Giờ khi nghe bác sĩ Hưng nhắc lại chuyện xưa thì không ai còn hồi thúc nhau mau lẹ như hồi mới đến nữa. Mà họ cùng hướng mắt nhìn về phía bác sĩ Hưng chờ đợi?

Bác sĩ Hưng có dáng người cao ráo. Ôm nhưng hồng hào khỏe mạnh, nước da không trắng lắm cũng không đen. Tóc hớt ngắn, vàng trán cao, mày rậm, mi cong, mắt to nhưng lúc nào cũng như vương vương u buồn... cho dù ông ta đang vui vẻ cũng vậy. Miệng vừa tầm, khi cười rất có duyên để lộ hàm răng trắng đều, được nằm trên khuôn mặt chữ điền. Ông chớp chớp làn mi, mắt buồn buồn nhìn ra cửa sổ như hình dung lại những gì của một thời đã qua. Ngoài trời nắng lưa lung linh trải trên cây cỏ, gió hiu hiu. Bầu trời một màu xanh ngát, điểm lác đác vài cụm mây trắng mỏng.

Bà Minh Thu sốt ruột hỏi nhỏ như nhắc khéo:

- Sao bác sĩ biết việc xa xưa của tui năm đó hồi tôi còn làm việc ở bệnh viện Mỹ Tho? Chớp mắt đã mấy mươi năm rồi. Nếu không có một vật gì đó, một cảnh gợi ý nào đó... thì tôi quên bằng đi mất! Nay bất chợt bác sĩ hỏi, khiến tôi bàng hoàng như vừa tỉnh cơn mơ. Và những chuyện ngày xưa lại ào ạt trở về trong hồi tưởng của tôi.

Thiệt tội nghiệp quê hương của chúng ta chinh chiến triền miên. Cũng tại bọn tay sai của cộng sản mà ra cả... cho nên dân tình mình chịu biết bao khổ sở lắm than... Tình thế hơn sức người nên khó thay đổi được... Cuộc nội chiến Quốc Cộng trên quê hương kéo dài và thật quá tàn khốc! Biết bao nhiêu người phải hy sinh!

Ông Sĩ Điền nghiêm mặt:

- Khó thay đổi được, người dân phải xả thân vì nước không đổ lỗi cho tình thế. Nam nhi trượng phu thời Cộng Hòa thẳng ngay, nên họ chết vì đất nước, máu chảy đỏ trên sa trường! Đó là những người anh hùng của Miền Nam, của đất nước chúng ta bà à...

Bà Minh Thu thở dài, mắt u buồn:

- Sau những ngày tháng giặc tràn vào gia đình tôi khổ lắm! Tôi làm ở bệnh viện một tháng lãnh chỉ có mười mấy ký gạo (nhà nước bảo phải thắt lưng buộc bụng). Lúc đó dân miền Nam xác xơ dù họ không bảo, không buộc cũng không có mà ăn. Má tôi đột ngột qua đời sau lần đổi tiền! Chồng tù tội, con trai trong con bệnh hiểm nghèo... Nhà thiếu trước hụt sau đói khát thường xuyên... Đồ đạc tư trang bán lần bán hồi để sống và thăm nuôi ông...

Nói đến đó bà Minh Thu Thở dài não nuột, Hiếu Minh lạnh miệng:

- Mẹ, chuyện xưa quá rồi thôi bỏ đi. Nhờ Ông Trên không phải giờ gia đình mình yên ổn lắm rồi sao.

Vì cậu ta sợ mẹ mũi lòng khóc và nghĩ ngợi nhiều đến chuyện buồn xưa rồi trở bệnh thì phiền lắm.

Bỗng bác sĩ Hưng nắm chặt lấy hai bàn tay của bà Thu Minh, giọng nghẹn ngào xúc cảm:

- Bác thật sự không nhớ cháu sao? Cháu là thằng bé lúc đó khoảng tám chín tuổi ôm mảnh mền rách, chạy lúp xúp theo bác qua trại nhi đồng đó. Bác nhớ chưa?

Bà Minh Thu khựng lại! Mắt nhìn trời xa qua cửa sổ... Rồi bà quay lại nhìn chằm chặp bác sĩ Hưng. Nhưng rồi bà lắc đầu:

- Tôi thật sự không nhớ! Có vậy sao? Lúc đó khi biết Hiếu Minh nghi bị sốt xuất huyết, tôi đã điếng hồn rồi thì còn tâm trí đâu mà biết đến những chuyện chung quanh...

Bác sĩ Hưng cúi đầu, nhẹ giọng:

- Cháu là đứa con mới ra đời bị bỏ rơi! Nhờ vào từ tâm của các bà phước lượm về nuôi. Nên cháu sống ở cô nhi viện từ bé. Khi giặc vào, cô nhi viện không còn nguồn tài trợ nào để giúp đỡ. Nên bọn cô nhi lớn như chúng cháu tản lạc khắp nơi để kiếm sống... Có đứa đi xin, có đứa đi bươi rác, ở lang thang nơi gầm cầu, bến xe, nhà lồng chợ... chờ người ta ăn rồi thì ăn đồ còn lại... Một ngày kia cháu bị bệnh vất vưởng không thuốc men chi cả. Cháu đi lần vào nhà thương thí và té trước cửa bệnh viện. Nhờ có mấy người y tá thương tình cho thuốc men và vào nằm bệnh viện. Họ bảo cháu ngồi chờ xe đưa qua bên trại bệnh trẻ em. Thấy bác ôm con chạy đi, bà y tá bảo cháu chạy theo để qua bên... Cháu có biết gì đâu, không có một mảnh giấy lộn trong người, nên bà y công chỉ vào phòng trống nằm ngủ... Cháu đói quá! Đói đến ngất xỉu, nếu lúc đó chết có lẽ cháu chết vì đói chứ không phải chết vì bệnh!

Vợ chồng Minh Thu và thằng con quên về, mà chăm chú lắng nghe. Giọng đều đều u buồn của bác sĩ Hưng kể tiếp:

- Sáng hôm sau khi tỉnh lại, cháu thấy giường bên có em nhỏ đang nằm ngủ với dáng điệu mệt nhọc như đang bị sốt. Chừng năm phút sau, cánh cửa phòng bật mở, người y tá ăn mặc chỉnh tề bước vào với xách tay nào nước lọc, nào bình thủy... Bà liếc nhìn cháu rồi bước thẳng đến giường em bé kia. Cháu nằm xoay người vào tường mà nghe hết những lời ngọt ngào, khuyên dụ, trù mẹn của bà mẹ khuyên bảo con uống thuốc, uống nước... Thì ra bà y tá đang làm việc ở bệnh viện và em bé này là con trai bà. Cháu len lén nhìn thấy bà mẹ rót trong bình thủy ra. Mùi thơm của cháo nóng bay tỏa căn phòng. Bà y tá nói với con: “Con còn yếu lắm. Bác sĩ bảo chỉ uống được nước cháo thôi. Vì nếu ăn vật cứng vào sẽ làm hại đến ruột nguy hiểm lắm. Nên cháo này mẹ nấu thật nhừ, rồi nghiền cho nhuyễn. Dùng vải thưa lọc cho hết lợn cợn của cháo. Mẹ chỉ lấy nước cho con uống đỡ. Con chịu khó uống nghe con! Khi hết bệnh về nhà, mẹ nấu cơm kho cá, kho thịt cho con ăn...” Thằng bé âm ự rồi uống chén nước cháo! Sau đó bà nhúng nước khăn lau mặt, lau tay cho con. Cháu thật sự thèm muốn cử chỉ dịu dàng trù mẹn đó của bà, của một người mẹ! Bỗng bà y tá đó xoay qua cháu, rồi bà hỏi: “Cháu nằm trị bệnh hả, có biết bệnh gì không? Nằm ở đây chắc là cũng bị bệnh như con của bác rồi. Nhà cháu có ở gần đây không...” Lúc đó cháu mũi lòng rướm nước mắt, nghĩ đến phận mình và ước mong có mẹ săn sóc như bà y tá săn sóc con mình. Cháu không nói gì chỉ gật và lắc đầu trả lời bà thôi. Con đói lại hoành hành bào bọt cái bao tử của cháu không chịu được! Cháu phải kéo vội mảnh mền tả tơi dẻo nhẹ nhét đè vào bụng, ép và co thúc chân lại cho qua cơn đói. Không biết bà y tá có biết không? Nhưng bà bung qua chén nước cháo mà bà trút hết từ bình thủy ra. Bà nhẹ tay đỡ đầu cháu lên, kê vào miệng cho cháu uống hết nửa chén nước cháo...

Nói đến đó, bác sĩ Hưng sụp xuống bên bà Minh Thu đang ngồi, dáng điệu ông như đứa trẻ đang quỳ bên mẹ.

Ông lạc giọng:

- Sáng hôm sau cháu bỏ bệnh viện tìm về bên đờ nơi tụ tập những đứa trẻ không nhà như cháu. Và như có sự an bài của Ông Trời, vào ngày nọ, giữa đêm tối, cháu thấy nhiều người xuống chiếc ghe, cháu cũng chạy theo... Phật Trời hộ độ đưa đẩy cháu yên bình đến bên bờ tự do. “Nửa chén nước cháo của bác mãi ở trong lòng cháu và nó đã nung đúc tinh thần cháu trong lúc cháu gặp khó khăn hoặc yếu đuối... Cũng nhờ nửa chén nước cháo đó, cháu mới có ngày hôm nay. Cháu luôn cầu nguyện được gặp lại bác...”

Bà Minh Thu bắc nồi nước lên bếp chờ sôi để hấp bánh hời. Mắt nhìn qua cửa sổ. Xa xa dạng rặng đồi chầy dài phía sau nhà. Bầy chim lông đen đang bay lượn trên không gian.

Gió thu lành lạnh hắt hiu đong đưa cành lệ liễu trước cổng nhà. Bầu trời xám đục như hạ thấp. Nắng hoàng hôn dạ ửng vàng mây tím, mây xanh, lam hồng, vàng nhạt... nhàn hạ bay bay về phương trời vô định.

Nghe tiếng xe, ông Sĩ Điền dừng tay cắt bỏ những bông hoa héo trên bụi hồng trước sân. Quay ra nhìn, ông cười tươi ra mở cửa cho hai chiếc xe của hai thằng con trai Hưng và Minh quẹo vào nhà.

Bởi sau lần tai nạn vào năm bệnh viện, rồi các bệnh khác tới tấp đến với bà Minh Thu vợ ông. Ai cũng tưởng bà gần đất xa trời! Nhưng có lẽ nợ trần còn vương vẫn. Giờ đây gia đình của ông bà có thêm thằng con trai nghĩa nhân. Còn bác sĩ Hưng nơi xứ lạ quê người không còn cô độc nữa! “Nửa chén nước cháo” nghĩa tình đó, mà giờ đây ông đã có cha mẹ và các em. Ông được hưởng hạnh phúc ấm êm của gia đình như những người sanh ra may mắn trên cõi đời nhiều khê nhiều hệ lụy này.

California một chớm thu về

Tệ xá Diễm Diễm Khánh An
DƯ THỊ DIỄM BUÔN

Nguồn: Internet E-mail by dtdb chuyển

Đăng ngày Thứ Sáu, September 30, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH